

**Chương 493: Rizaira (11) - Trò Chuyện Với
Luna Artorius**
(Số từ: 2987)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:18 PM 15/07/2023

Khi màn đêm buông xuống sớm trên ngôi làng miền núi, nó báo hiệu một mùa mới đang đến rất nhanh.

Vào thời điểm công việc không ngừng nghỉ, hỗn loạn, nhưng phức tạp và khốc liệt là nhổ từng gốc cây trong rừng sau khi khai thác xong, mùa đông đã chớm bắt đầu trên ngôi làng miền núi.

Thời gian đã trôi qua.

Nó đã đi quá nhanh.

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, tất cả những gì Reinhardt có thể làm chỉ đơn giản là thực hiện các nhiệm vụ được giao.

Anh ấy đã quen với việc duy trì [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình suốt cả ngày. Nó đạt

đến mức mà việc duy trì [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của anh ấy diễn ra tự nhiên hơn cả việc hít thở.

Reinhardt, người đã đạt được cấp độ này, thậm chí có thể duy trì [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình khi đang ngủ.

Ngay cả khi bất tỉnh, [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của anh ấy vẫn luôn hoạt động.

Bây giờ nhiệm vụ nhổ rễ cây đã hoàn thành, lật đất và loại bỏ những rễ và đá còn sót lại sẽ đánh dấu sự kết thúc công việc mà Luna đã giao cho anh trong mùa hè.

Tuy nhiên, vẫn chưa hài lòng, Reinhardt lái chiếc xẻng của mình vào rừng.

*Kang!

Tuy nhiên, lưỡi kim loại của chiếc xẻng va chạm với mặt đất, tạo ra một âm thanh chói tai.

"..."

Đầu mùa đông đã khiến mặt đất đóng băng.

*Kang!

Reinhardt, người đã đặt xẻng xuống, giờ cầm một cái cuốc lên.

*Thunk!

Thay vì đào xuống đất, cái cuốc lại va vào mặt đất đóng băng.

Một lần nữa.

*Thunk!

Cái cuốc lại vung lên, đập vào chỗ cũ như lần trước, đập xuống đất.

Anh ấy đã làm điều này bao nhiêu lần rồi?

*Thunk!

Khi anh nhấc chiếc cuốc cắm xuống đất, lớp đất bên dưới lộ ra.

" ... "

Bị mê hoặc, Reinhardt lật đất và bỏ đá.

Như thể không có nhiệm vụ nào khác để anh ta hoàn thành.

Như thể anh ta đã quên mọi nhiệm vụ khác ngoại trừ nhiệm vụ này.

*Thunk! Thunk! Thunk!

Reinhardt, vung chiếc cuốc như trong trạng thái xuất thần, phát ra một làn sương ma lực màu xanh nhạt với mỗi cú vung.

Và cứ thế, ngày tháng trôi qua.

—Hai ngày.

—Một tuần.

—Một vài tuần.

—Một tháng.

Khi mùa đông khắc nghiệt hơn, việc phá vỡ, nghiền nát và đào sâu vào mặt đất đóng băng ngày càng cứng rắn ngày càng trở nên khó khăn hơn.

Nhiệm vụ đào và san lấp mặt bằng biến thành phá và nghiền đất đóng băng.

Ngay cả khi ngôi làng miền núi bị tuyết bao phủ, Reinhardt vẫn ở trong rừng.

Không cần sử dụng Thánh tích của anh ấy hoặc [Ngọn lửa của Tuesday].

Như thể đối mặt với định mệnh của mình, Reinhardt đã phá vỡ lớp băng giữa tuyết rơi và đào sâu xuống đất, ngay cả khi tuyết biến thành băng.

"Tuyết rơi quá dày. Ít nhất hãy đợi cho đến khi tuyết ngừng rơi."

Không thể nhìn Reinhardt đào bằng xẻng và cuốc trên bãi đất trống trong mùa đông, Luna nắm lấy vai anh và nói.

"Ah... Mẹ đến đây khi nào vậy?"

Reinhardt, dường như không biết về sự xuất hiện của Luna, trả lời với vẻ mặt mệt mỏi.

Do tuyết rơi dày, đủ sâu để che phủ cả bàn chân, Luna cũng bị tuyết bao phủ khi đi bộ qua cánh đồng tuyết cao đến đầu gối.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Reinhardt, Luna đã cạn lời.

Reinhardt không có tuyết đọng trên đầu hoặc vai, mặc dù tuyết rơi dày đặc.

Tuyết rơi trên đầu, mặt và vai anh tan chảy vì cơ thể anh quá nóng.

"Con không bao giờ trả lời, cho dù mẹ có gọi bao nhiêu đi chăng nữa."

"Ah... Thật sao?"

"Phải. Con có nhận ra lúc này mình trông ngớ ngẩn thế nào không?"

Luna che miệng và cười khi nhìn Reinhardt.

"Thật là ngớ ngẩn?"

"Con giống như một ấm trà cáu kỉnh."

Hình ảnh hơi nước bốc lên từ đầu anh ấy rất giống với ấm trà đang sôi.

"Hôm nay nghỉ ngơi đi. Đó là lệnh từ trưởng làng Rizaira."

"...Vâng."

Khi nghe những lời của Luna, Reinhardt đi dọc theo con đường núi dốc, mang theo một cái cuốc và xẻng trên vai.

"Đây không phải là một công việc không phù hợp với mùa đông sao? Con đã bao giờ nghĩ vậy chưa?"

Luna, người đang đi phía trước, lên tiếng.

Reinhardt, tất nhiên, hiểu ý của cô ấy.

Đương nhiên, san lấp mặt bằng không phải là công việc dành cho mùa đông.

Đó là một nhiệm vụ dành cho khi mặt đất tan băng, và đã đến lúc gieo trồng.

Tuy nhiên, như thể bị nguyên rủa, Reinhardt phải đảm nhận công việc khó khăn nhất vào thời điểm khó khăn nhất.

"Đó là lý do tại sao con đánh giá cao nó hơn."

Mang theo cuốc xẻng, Reinhardt đi theo Luna nói.

Nếu nhiệm vụ đơn giản, phần thưởng sẽ đến dễ dàng. Tuy nhiên, bằng cách giải quyết một công

việc khó khăn trong thời gian khó khăn nhất, sẽ có nhiều thứ hơn để đạt được.

“Mẹ cảm thấy nhẹ nhõm khi con thấy nó theo cách đó. Mẹ đã lo lắng rằng con có thể nghĩ rằng mẹ đã giao cho con nhiệm vụ khó khăn này chỉ để hành hạ con.”

“...Mẹ không sao chứ?”

Trước những lời của Reinhardt, Luna thở dài thườn thượt trong khi đi về phía trước.

"Chà, bây giờ mẹ đã nhận ra rằng mình hơi vắn vẹo. Nhưng mẹ không thể phủ nhận rằng mình muốn cho con một khoảng thời gian khó khăn, ít nhất là một chút."

"Con biết rõ là mẹ, mẹ có thể khá nghịch ngợm."

Khi nghe nhận xét của Reinhardt, có vẻ như là một cuộc tấn công, Luna nhú mày.

“...Con không bao giờ bỏ qua bất cứ điều gì.”

"Tại sao con phải làm vậy?"

"Học khi nào nên nhường."

Luna đi trước, không còn muốn tham gia vào cuộc trò chuyện nữa.

Tuyết đã tích tụ đến mức khiến việc đi lại trở nên khó khăn, và khi tuyết dày tiếp tục rơi, bước chân của họ càng thêm chậm chạp.

Sau khi lê bước trên tuyết một lúc, Luna nhẹ nhàng nói.

“Con không quan tâm chuyện bên ngoài sao?”

Tại một thời điểm nào đó, Reinhardt đã quá mải mê với công việc của mình đến mức không hề nhắc đến bất cứ điều gì về thế giới bên ngoài.

Bây giờ, Luna phải là người hỏi anh ấy về điều đó.

“Mẹ nói con phải tin tưởng mẹ.”

“Mẹ đã nói vậy. Mẹ thực sự đã nói thế.”

"Nếu có chuyện gì không ổn, con sẽ cho rằng tất cả là lỗi của mẹ."

"..."

Luna dừng lại và quay lại nhìn Reinhardt, ngạc nhiên trước sự ngớ ngẩn đột ngột của anh ta.

Ánh mắt của Luna nheo lại khi cô nhìn chăm chăm vào Reinhardt.

"Vì vậy, con đã tìm thấy sự bình yên bằng cách quyết định đổ lỗi cho mẹ về bất cứ điều gì sai trái? Miễn là con đi theo con đường mà mình đã định đi, con sẽ thấy thoải mái?"

"Phải. Con sẽ bắt mẹ phải chịu trách nhiệm cho đến hết đời nếu sau này có chuyện gì tồi tệ xảy ra. Hãy ghi nhớ điều đó."

"Xem xét sự bướng bỉnh của con, có vẻ như con đã trở thành một phần của Rizaira."

Trước lời nói của Luna, Reinhardt cười khúc khích.

"À, con đã ở đây một thời gian rồi."

Reinhardt nhìn tuyệt vời từ cành cây.

Anh ấy đã trải qua hai mùa ở Rizaira.

"Tối nay con muốn ăn chút gì nóng ấm."

"...Thấy sự táo bạo ngày càng tăng của con, có vẻ như con đã trở nên quá thoải mái."

*Thwack!

"Ouch!"

Luna đánh Reinhardt để đáp lại lời nói của anh ta, tặc lười.

"Đừng quá thoải mái ở Rizaira."

Luna tiếp tục khi cô lặng lẽ đi về phía trước.

"Một ngày nào đó con sẽ phải ra đi."

Anh ấy phải rời đi.

Trước những lời nói dường như vạch ra một ranh giới của Luna, biểu cảm của Reinhardt đánh lại.

Anh phải rời khỏi Rizaira càng sớm càng tốt.

Nhưng đến một lúc nào đó, ở một góc nào đó trong trái tim, anh nhận ra mình không muốn rời xa.

Những lời của Luna vừa khiến anh nhận ra điều gì đó.

Dù không quen thuộc với cuộc sống nông thôn, nhưng tôi được biết rằng ở những ngôi làng miền núi, mùa đông là thời điểm mặt đất đóng băng và cuộc sống của cư dân cũng đóng băng theo.

Ở những nơi tồn tại cả bốn mùa, sẽ không ngoa khi nói rằng cuộc sống ở những ngôi làng miền núi dành riêng cho việc chịu đựng mùa đông, mùa mà mọi thứ đều đóng băng.

Chuẩn bị thực phẩm bảo quản và dự trữ ngũ cốc đều là những hành động được thực hiện để chuẩn bị cho mùa đông khi không thể dễ dàng kiếm được thực phẩm.

Vì vậy, các hoạt động của dân làng trong thời gian này là vô cùng hạn chế.

Không có ai khác giống như tôi, người dường như bị chiếm hữu bởi một thứ gì đó và không ngừng theo đuổi nó.

Mùa đông vừa là một khoảng thời gian dài nghỉ ngơi, vừa là thời gian hồi hộp chờ đợi nó kết thúc.

Tất nhiên, vì Rizaira không phải là một ngôi làng nông thôn bình thường, dân làng có sức sống mạnh mẽ và không có vấn đề gì về thức ăn.

Củi cho mùa đông?

Tôi đã chuẩn bị đủ cho mùa hè này để kéo dài đến năm sau.

Kho chứa củi của làng chứa đầy một lượng gỗ khổng lồ mà tôi đã chặt và dân làng đã phơi khô.

Mọi người sẽ đốt củi họ đã chuẩn bị từ mùa trước, nhấm nháp thức ăn dự trữ và chờ mặt đất đóng băng tan băng và mùa xuân mới đến.

Tuy nhiên, vì bây giờ tuyết đang rơi dày đặc nên dân làng đang bận rộn dọn tuyết.

“Lát nữa lên mái nhà dọn tuyết đi.”

"Nhưng mẹ đã bảo con nghỉ ngơi mà."

"..."

Đúng rồi.

‘Tại sao mẹ cố bắt con làm việc ngay khi con trở lại khi mẹ bảo phải nghỉ ngơi?’

Đôi môi của Luna bắt đầu hơi chu ra.

Nhìn này.

Cái này.

Cô ấy hờn dỗi vì không phản dame được.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi. Nếu mái nhà bị sập vì tuyết chất đông qua đêm, con, người ngủ trên tầng hai, sẽ là người bị tổn thương nhiều nhất."

"Mẹ, mẹ có biết điều này không? Mọi người có thể thực sự nhỏ mọn khi họ giả vờ như không phải vậy."

"Mẹ biết điều đó rất rõ."

Việc cô bình tĩnh thú nhận điều đó khiến cô có vẻ nhỏ nhen nhất.

"Con đã từng nghĩ rằng mẹ và Ellen chỉ có khuôn mặt giống nhau, nhưng bây giờ con thấy rằng tính cách của cả hai thậm chí còn giống nhau hơn, phải không?"

"...Tính cách của mẹ và Ellen?"

Trước lời nói của tôi, Luna nghiêng đầu như thể cô ấy chưa bao giờ nghe thấy điều gì như vậy trước đây.

"Phải. Mẹ vừa hờn dỗi vừa bấu môi ra khi không còn gì để nói và nói những điều như vốn có."

"Mẹ muốn tin điều đó, nhưng nếu chúng ta làm theo cách cư xử thông thường của con, con đang xúc phạm cả mẹ vợ và vợ mình cùng một lúc. Đúng là một người con rể phi thường."

"Thấy chưa, ý con là thế này. Đây là cách mẹ hờn dỗi."

"Được rồi, con rất giỏi trong việc khiến mọi người nổi giận. Hãy bỏ qua vì con đã sai."

Việc chúng tôi có thể trò chuyện bình thường như vậy khiến tôi nhận ra mình đã ở Rizaira bao lâu rồi.

Chúng tôi đi dọc con đường mà dân làng đã dọn sạch tuyết. Nó tiếp tục rơi xuống, buộc phải tiếp tục tháo nó ra.

Khi nào tuyết không ngừng này sẽ dừng lại?

"Chúng ta thật giống nhau sao?"

Luna bất ngờ hỏi.

"Vâng, đúng vậy."

Không ai có thể không biết về sự giống nhau.

Cô ấy có thể cũng đang cân nhắc những điểm tương đồng trong tính cách của họ.

Nhìn vẻ mặt của Luna, cô ấy có vẻ hài lòng khi biết mình giống Ellen và cười toe toét.

"Không phải cha mẹ và con cái trông giống nhau là chuyện bình thường sao?"

"Hừm. Mẹ cho là đúng."

Luna vẫn giữ nguyên nụ cười của mình.

"Nhưng chẳng phải nó còn hấp dẫn hơn sao?"

"Thực tế là một người như mẹ, nhưng không phải mẹ, có thể tồn tại."

"Thực tế là một sinh vật, được sinh ra từ mẹ nhưng tách biệt với mẹ, có thể được sinh ra và sống."

"Thật kỳ diệu làm sao."

"Đôi khi, mẹ thấy nó vô cùng quyến rũ và đáng yêu."

Tôi không thể hiểu hết những lời của Luna.

Có thể là do tôi chưa có con hoặc có lẽ suy nghĩ của Luna ở một khía cạnh hoàn toàn khác.

"Tại sao con thích Ellen?"

Cô chợt thắc mắc.

Tuyệt vời có thể là lý do, nhưng tôi và Luna đã trò chuyện nhiều hơn bình thường vào ngày hôm đó.

Điều gì khiến tôi thích Ellen?

Tôi đã dành một khoảng thời gian đáng kể ở Rizaira, nhưng cô ấy chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này.

Tôi đã lảng tránh chủ đề này, biết rằng một ngày nào đó tôi sẽ phải đối mặt với Ellen, cũng như cha của cô ấy, Ronan.

Điều gì khiến tôi thích Ellen?

Sau khi suy nghĩ một lúc, tôi chỉ có thể đưa ra một câu trả lời duy nhất, mặc dù tôi cũng đã tự mình suy nghĩ về nó.

"...Con không chắc lắm."

Thành thật mà nói, tôi không thể xác định được khi nào hoặc sự cố nào là yếu tố quyết định cảm xúc của tôi.

Tôi cũng không biết.

Không còn gì để nói ngoài việc nó chỉ đơn giản xảy ra vào một thời điểm nào đó.

"Một phản ứng thỏa mãn."

"Con không biết đó có phải là một phản ứng tốt hay không, nhưng con rất vui vì mẹ nghĩ như vậy."

"Không phải là bởi vì ở chung lâu như vậy, không thể giải thích rõ ràng sao?"

"Nó vận hành như vậy sao?"

"Tuyệt đối."

Luna đi dạo với nụ cười trên môi.

Điều gì sẽ xảy ra với mọi thứ trong tương lai, và điều gì đang xảy ra bây giờ?

Một quá khứ dễ chịu sẽ không đủ nếu không có một tương lai tươi sáng.

-Ah! Ahh!

-Cứu tôi!

Trong khi mọi người bận rộn với việc dọn tuyết, những đứa trẻ không biết gì vẫn vui vẻ chơi đùa, tạo người tuyết và tham gia vào các trận ném bóng tuyết.

Trận chiến quả cầu tuyết.

Và người tuyết.

Tự nhiên, một ý nghĩ vụt qua đầu tôi.

"Ellen và con đã từng cùng nhau đắp người tuyết."

"...Thật sao?"

"Nó giống như một tác phẩm điêu khắc bằng tuyết của một người hơn là một người tuyết truyền thống. Khi con hỏi về nó, cô ấy nói rằng cô ấy luôn làm chúng theo cách đó với anh trai mình."

"Ha, vâng. Cả hai đều rất khéo léo."

Luna cười khúc khích, nhớ lại một kỷ ức xa xăm.

Tôi rất tiếc khi nhắc đến Ragan Artorius chỉ sau khi thốt ra tên của anh ấy.

"Arta và Lena cũng cố gắng bắt chước nó. Lena từ bỏ ý định đó, cho rằng cô ấy không thể làm được, trong khi Arta đã cố gắng rất nhiều để tạo ra một người tuyết đẹp hơn của Ellen đến nỗi anh ấy đã thức cả đêm và bị cảm nặng... Đó là khi Ragan hỗ trợ Arta đắp người tuyết... Phải... Chuyện đó đã xảy ra..."

Luna nói nhẹ nhàng, nụ cười dịu dàng.

"Vào những ngày đó... mọi thứ thật đơn giản..."

Giọng cô vừa buồn vừa vui khi hồi tưởng về quá khứ.

"Con xin lỗi."

Khi nghe những lời của tôi, Luna hướng ánh mắt về phía tôi.

"Không cần phải xin lỗi vì đã gọi lên một kỷ niệm đáng nhớ."

Luna lại tiếp tục cuộc đi dạo của mình.

"Cảm ơn, Reinhardt."

Tại một thời điểm nào đó, tôi cảm thấy như thể Luna đã chấp nhận tôi như một thành viên trong gia đình.

Tôi không thể xác định chính xác khi nào hoặc vào ngày nào nó đã xảy ra.

Nó chỉ đơn giản là xảy ra tại một thời điểm nhất định.

Như thể tôi không biết về khoảnh khắc chính xác đó.

Luna cũng sẽ không biết.

Làm thế nào nó có thể xảy ra nếu Ellen đã có mặt?

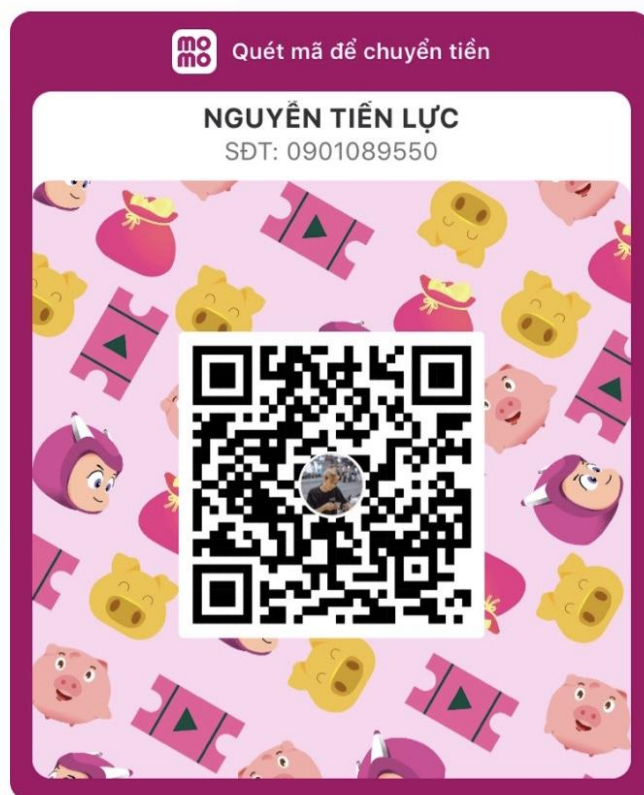
Sẽ thật tuyệt vời nếu điều đó là sự thật.

Vào một ngày mùa đông tuyết rơi dày đặc.

Tôi không thể không nở một nụ cười gượng gạo, mừng tượng ra một cảnh tượng không bao giờ thành hiện thực.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading